

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra DJÆVLERIER

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik Bd. 3: Djævlerier", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 3: Djævlerier*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 163. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen05val-shoot-idm139945510182848/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 3: Djævlerier

meget Vid, saa fine Drømmerier, saa mangfoldig en Erotik bør ikke forbeholdes de „litterære“.

Det ønskede SC af hele sit hjerte heller ikke, men på den anden side kunne denne dels desorienterede og halvhjertede, dels åbenlyst modvillige el. altfor panegyriske kritik heller ikke hjælpe ham. Bogen traf ikke *den rette Adresse* – og når han så lakonisk-profetisk kunne fastslå det i sit brev til Edith Rode (*Nu nok om det!*), vidner det om en ny ligevægt, en resignerer distance til en omverden, som han tilsyneladende definitivt har fjernet sig fra. Brevet fortæller lidt om hvorfor:

SC er lige kommet hjem fra en togrejse til sit gamle Rige, *Lolland-Falster: Intet i Frankrig og Italien kan for mig maale sig med en saadan lille hastig Rejse gennem disse Provinser.* Denne forkærlighed kan jo nok undre, men grunden er hverken mere eller mindre end den, at gensynet med ungdommens landskaber og mennesker (de medrejsende) igen minder ham om *Forsynet* og de enkle opgaver, som det pålægger folk. Den tilfredsstillende *Opdagelse* han da gør med hensyn til sig selv, er at han er gået en lang omvej for igen at få *sund Grund under Fødderne.*

Denne omvej har tre faser: Landskabet stemmer ham op *paa Højde med gamle Juledrømmerier fra [hans] forlovede Ungdom.* Den Gang *lavede jeg ved en Slags Selvhypnose hele Verden om til Pynt og Kulisser for min Kærlighed, Landskaberne blev til Glansbilleder for mig, jeg saa dem helst igennem duggede Ruder.* Nu var *Tuuge og Fantaseren* bleven mig imod. *Jeg havde faaet noget, som ikke forekom hyggeligt ligestrax: den bitre Eftertanke.* Men de lyse landskaber gør ham varm til mode. *Jeg begreb, at jeg endnu havde Haab, Mod, Ønske, og jeg hilste næsten den bitre Eftertanke velkommen, som en Mand, der efter at have vadet i farlige Moser omsider føler fast Grund under sig.*

Han beklager sig ikke over sin ungdom, dens lyse drøm og den klarhed, den førte med sig. Samtidig indrømmer han, at han *stundom havde noget svært ved at komme i Land: jeg befandt mig som i en tropisk Urskovsmose, hvor alt voxede*